

CUIELE

din ușa inimii

Se zice că trăia odată, într-un sat îndepărtat un om care avea un fiu. Și omul se străduia din răspuțeri să-l învețe pe feciorul său ce-i bine și ce-i rău pe lume: îl învăța să facă fapte bune, să fie de ajutor semenilor și bătrânului său tată. Dar, uite că feciorul nu învăța nimic, ba din contră, cu fiecare zi care trecea făcea mai multe fapte rele, amărând inima tatălui său.

În cele din urmă, sătul de purtarea fiului său, tatăl se hotărî: pentru fiecare faptă rea a fiului său avea să bată un cui în ușa! La început feciorul nu luă în seamă gestul tatălui, dar, azi așa, mâine așa ... ușa se umplu de cuie, n-aveai unde pune un deget. Văzând una ca aceasta, feciorul îi zise:

- La noi ca la nimeni! Ușa noastră este plină de cuie! De ce le-ai bătut?

- Tu le-ai bătut, zice tatăl.

- Eu?

- Da! Vezi tu, fiul tatei... pentru fiecare faptă rea pe care ai făcut-o am bătut câte un cui în ușa! Și iată, astăzi ușa este plină...

- Nu-i supărare! Cuietele le pot scoate chiar eu, promise fiul.

- Poate făcând tot atâtea fapte bune, spuse tatăl și își văzu de propriile griji.

Auzind aceste vorbe fiul se rușină pe dată și se gândi cu amar la durerea provocată bătrânului său tată! Se hotărî să facă ceva pentru a-și îndrepta greșelile. Zis și făcut: începu să-și ajute părintele, să muncească, să dea o mână de ajutor cui avea nevoie ... Se făcu alt om, de nerecunoscut, încât faptele bune îi deveniră obișnuință. Nu trecea zi să nu ia cleștele spre a scoate un cui-două din ușa greșelilor lui. Astfel, după un timp, feciorul făcu atâtea fapte bune încât toate cuietele din ușa fură scoase. Mândru de isprava sa fiul alergă într-un suflet la tatăl său și, strălucind de bucurie, îi spuse:

- Ai văzut, tată? Nu mai e nici un cui. Le-am scos pe toate!

- Dar găurile...?

Adaptare după Pop Simion

În viața duhovnicească, păcatul este o rană a sufletului. Rana se vindecă prin spovedanie, iar cicatricea dispare în timp prin împărtășirea cu Sfintele Taine.

FRUCTUL

cel mai valoros

A fost odată un tată care avea trei feciori. Într-o zi îi chemă la dânsul și le spuse:

- Am să vă dau la fiecare câte o pungă cu galbeni. Mergeți în lume și căutați fructul cel mai valoros. Aceluia dintre voi care mi-l va aduce am să-i dăruiesc jumătate din averea mea.

Feciorii luară pungile cu galbeni și porniră fiecare pe drumul lui în căutarea fructului cel mai de preț. După trei ani se-ntoarseră cu toții la tatăl lor.

- Ei! zise acesta întorcându-se către feciorul cel mare. Ce mi-ai adus?

Băiatul îi răspunse:

- Fructul cel mai valoros, tată, este acela care e cel mai dulce. Eu ți-am cumpărat un ciorchine de strugure. Dintre toate fructele pământului nostru, acesta e cel mai dulce.

- Bine ai făcut, spuse tatăl, mi-ai adus un fruct tare bun. Dar tu ce mi-ai adus? Și se întoarse către feciorul cel mijlociu.

- Tată, eu m-am gândit că fructul cel mai valoros este acela care se găsește cel mai rar. De aceea m-am dus în țările sudice și ți-am cumpărat fructe rare, ce nu cresc pe la noi. Uite: nuci de cocos, portocale, curmale, banane; din fiecare câte puțin, ca să ai de unde să-ți alegi: poftim, ia ce-ți place!

- Bine ai făcut, fiul meu, mi-ai adus fructe minunate. Am să aleg una din ele.

Apoi se întoarse către feciorul cel mai mic:

- Dar tu, fiule, ce mi-ai adus? De ce te-ai întors cu mâinile goale?!?!

- Este adevărat, tată, că m-am întors cu mâinile goale, însă banii pe care mi i-ai dat nu i-am risipit pe fructe scumpe, ci m-am înscris la o școală. Trei ani de zile am tot învățat. Fructele pe care le-am cules nu se văd, pentru că ele se află în inima și în mintea mea. Socot, tată, că acestea sunt fructele cele mai valoroase...

Auzind aceste cuvinte, tatăl se bucură și zise:

- Tu mi-ai adus cele mai scumpe fructe, fiul meu!

Tu meriți răsplata făgăduită, pentru că nu există fruct mai valoros ca **învățătura de carte** ce aduce înțelepciune pentru viață.

